

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

V. Quis Sacramentum Confirmationis ministrare possit, & quo ritu ministrari debeat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

existimant proxime ad contemptum accedere, si quis non curaret suscipere hoc Sacramentum oblata illius suscipiendi opportunitate, quam in posterum non adfuturam praevideret. equidem Hugo. de S. Victore lib. 2. de Sacram. part. 7. cap. 3. dicit omnino periculosum esse, si quem ab hac vita migrare contingat Sacramento Confirmationis minimè suscepto, quod culpabiliter suscipere neglexit: & Isambertus disp. 7. a. 1. asserit in iis locis, ubi viget aut imminet persecutio contra Ecclesiam, teneti quemlibet aduultum, si Episcopum commodè adire possit, hoc Sacramentum suscipere, ut ex illo robor & vires ad fidem constanter profitendam hauriat; sicut & illum, qui graves contra fidem experiretur tentationes, quas per huius Sacramenti virtutem se posse tantummodo superare existimaret.

Optimè Catechismus Rom. supra monet. *In hoc Sacramento suscipiendo, neque praepropera festinatione, neque dissoluta negligentia & cunctatione utendum esse, &c. & quamvis eiusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo saluus quis esse non possit; illud tamen à nemine praetermitti debere, sed potius maximè cavendum esse, ne in re sanctitatu plena, per quam nobis divina munera tam largè impertiuntur, aliqua negligentia committatur: quod enim omnibus communiter ad sanctificationem Deus proposuit, ab omnibus etiam summo studio expetendum est.*

SECTIO V.

Quis Sacramentum Confirmationis ministrare possit, & quo ritu ministrari debeat.

Certum est ex fide ordinarium Confirmationis ministrum esse solum Episcopum. Ita expressè definitum est in dect. Eug. & in Conc. Trid. sess. 7. can. 3. de Confirmatione; & jam antea in Conc. Constantiensi sess. 8. error huic veritati oppositus inter Vniclesi articulos

enlos damnatus est: & confirmari potest ex c. 8. A. 1. dicitur sanctos Petrum & Ioannem Samariam venisse ut baptizatis manus imponerent: quo ex loco Innocentius 1. Epist. 29. ad Decentium infert non ab alio quam ab Episcopo Confirmationis Sacramentum esse conferendum.

Docet autem S. Th. art. 11. ad 1. ex commissione seu legatione summi Pontificis, Confirmationis Sacramentum posse à simplici sacerdote ministrari: quod et probat ex facto S. Gregorij magni, qui cum accepisset Sardiniam, Presbyteros solere baptizatis dare Confirmationem, id eos in posterum facere prohibuit, ut habet lib. 3. registri Epist. 9. at cum ex hac prohibitione comperisset scandalum aliquod in populo exortum esse, ut id facerent postea concessit, ut constat ex Epist. 27. eiusdem libri: & in decreto Eug. expressè dicitur *Per Apostolica Sedis dispensationem ex rationabili & admodum causa, simplicem sacerdotem chrismate per Episcopum confecto hoc Sacramentum Confirmationis aliquando gerere potuisse.*

Ex quibus Concilij verbis colligitur quòd, quamvis simplex sacerdos ex dispensatione summi Pontificis sit extraordinariè Confirmationis Sacramentum conferre non potest tamen sacrum Chrisma conficere, sed semper ex perpetua Ecclesie praxi Episcopo soli reservatum fuit, ut docet & probat Lambertus disp. 2. art. 6.

Quod spectat ad ritum huius Sacramenti, præter quæ illi ex institutione divina essentialia sunt, Ecclesia ad maiorem suscipientium devotionem excitandam quasdam præscripsit ceremonias in eius administratione ac susceptione observandas.

Prima est, ut adsit susceptor seu patrinus, qui commendandum offerat Episcopo: ratione cuius susceptionis contrahitur spiritualis affinitas similis illi, de qua in Baptismo dictum est. Est autem hæc ceremonia antiquissima constat ex variis Conciliorum Pontificumque decretis quæ citantur à Gratiano, ac præsertim ex can. 57.

dist. 30. q. 7. in quo præcipitur ut viri, qui filios proprios in Confirmatione tenuerint, quoad usum thori separentur ab uxoribus, propter affinitatem scilicet spirituales quam contraxerant: & diversa ratione can. *Dicitur est* ib. quibusdam feminis, quæ fraudulenter filios proprios in Confirmatione tenuerant; ut eo prætextu à viris separentur, inungitur quidem pœnitentia; prohibetur tamen ne à viris separentur.

Secunda ceremonia est, ut preces quædam solemnes ab Episcopo super confirmandis recitentur, idque ut Divinum auxilium in actione tanti momenti tum pro se tum pro illis invocet, eosque ad mentem in Deum elevandam pietatisque ac devotionis sensum aliquem concipiendum excitet.

Tertia est, ut Episcopus genam cujusque confirmati percutiat, eique alapam leviter infligat; ut is intelligat se ad probra, verbera & quæcunque alia pro Christo patienter perferenda paratum esse debere, & ad hoc specialem gratiam vi & efficacia hujus Sacramenti accepisse.

Quarta in eo consistit, quod Confirmato pax ab Episcopo detur: ut agnoscat hunc esse Christianæ patientiæ fructum: & post fidem in bellis ac certaminibus huius vitæ servatam, æternam illi ac beatam pacem in cœlo esse repositam.

Quinta denique in eo consistit, ut confirmati frons fascia ligetur; tum ne sacrum Chrisma casu aliquo profanetur; tum etiam ut significetur gratiam in Confirmatione acceptam sollicitè ac sedulo affectu esse custodiendam.

Monet autem Bellarminus Lib. 2. de Confirm. c. 13. morem cujusque Ecclesiæ in hac ceremonia servandum esse, quibusdam enim in locis ad septem dies fascia illa in fronte retinetur; in aliis ad tres tantum; aliquando etiã frons confirmati confestum post susceptam Confirmationem à sacerdotibus extergitur.

Observat etiam Gammachus c. 10. de Confirm. quod si quis nomen prophanum aut ridiculum gerat, possit illud

illud mutare in Confirmatione, quæ scilicet est completum & perfectio Baptismi. Addit etiam Episcopus non debere alienis diocesanis absque proprii Episcopi consensu Confirmationis Sacramentum administrare nisi ferè invaluerit contraria consuetudo, de qua nullus Episcopus conqueratur.

CAPVT QVARTVM.

De Sanctissimo Eucharistia Sacramentum

SECTIO I.

Quo nomine sanctissimum hoc Sacramentum nuncupetur.

CVM in sanctissimo hoc Sacramento mirabilis suorum memoriam fecerit Dominus (ut ostendit pronuntiavit Propheta regius *Psal. 110*) illic non modo sapientia ac scientia, sed & potentia, misericordia, charitatis, ac reliquarum divinarum perfectionum thesauros omnes recondiderit; mirum est, si nullum singulare nomen excogitari potest quod excellentiam illius infinitam exprimeret; sed varietas & diversa vocabula passim à SS. Patribus adhibita referantur, quibus tanti mysterij dignitas utcumque adhiberetur.

Aliquando enim vocatur *Sacramentum corporis & sanguinis Christi* ex S. August. lib. 3. de Trinit. cap. 4. ipsa re quam in se continet. Aliquando *Sacramentum carnis*, à loco in quo conficitur ex eodem Sancto Augustino Epist. 30. Aliquando *Sacramentum fidelium*, ab ijs qui in gratia institutum est, ex sancto Augustino Serm. de verb. Apostoli cap. 1. Aliquando *Panis supersubstantialis*, ex S. Cyr. lib. de cœna Domini; *Panis*, ob idem